Klobouk plný deště - Zich, Karel

Hadry smáčel déšť
jak tam u zdi nářků spal
úsměv blázna měl
a půlku váhy
a klobouk zmaštěný
stal se kašnou opodál
a ten déšť v něm zněl
když čas náhle oněměl
o čem snil
ten strašák do zelí
a déšť myl
tu tvář filozofa
světadíl
ve snu rozdal celý
za těch pár chvil
klobouk málem plný vláhy byl.

Tak se zprávou stal
jeho klobouk plný deště
zprávou pro blázny
co někam táhnou
majitel z vína spal
snil ten krásný dávný ještě
v hloubce vrásek nápis měl
že čas dávno přeletěl
on svůj čas
svým vínem zpomalil
sám ho hřál i mráz
když dny nesčítal
hledač krás
krásu málem párkrát odhalil
teď tu v pustinách zůstal
před ním klobouk plný vláhy stál.

Klobouk plný deště
moh´ by klidně jednou můj být
vždyť to stačí jenom být
a ruku vztáhnout
tahle trofej putovní
stvořená je pro ráj bláznů
co se vznášejí
za tou stejnou nadějí
jako on
právě vzbuzený
ze sna do bdění
když právě přestal déšť
pod hadry mu zněl
dávno puklý zvon
klobouk s deštěm vzal
já to nebyl, já to nebyl
kdo se tenkrát smál.